

θους, ὅπου ἡ ζοφερά παράδοσις παρίσταται μὲ τὰ πιστότερα χρώματα. Ἐὰν ἐπρόκειτο ἡμεῖς νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου μυθιοστοριογράφου καὶ νὰ θέσωμεν αὐθάδη χεῖρα εἰς πολύτιμον κειμηλιοθήκην, ἠθέλαμεν προτιμήσει τὸν Βαβερλέϋ, τοὺς Καθαριστὰς, τὴν Φυλακὴν τοῦ Ὁδεμβούργου, πάντα τέλος ἐκεῖνα ἐν οἷς ὁ πατριωτισμὸς συνδέεται μὲ τοὺς κυριωτέρους χαρακτῆρας τοῦ δράματος. Οἱ ἥρωες τοῦ Οὐάλτερ Σκῶτ εἶναι Σκῶτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἄνθρωποι πάντοτε, καὶ κατέχουσιν εἰς μέγαν βαθμὸν τοὺς τυπικούς καὶ οὐσιώδεις ἐκείνους χαρακτῆρας, οἵτινες ἐπανευρίσκονται εἰς πάντα αἰῶνα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. «Προνόμιον τοῦ Μολιέρου καὶ τοῦ Οὐάλτερ Σκῶτ, λέγει ὁ Joffroy, εἶναι ὅτι πανταχοῦ ἐννοοῦνται καὶ πανταχοῦ συγκινῶσι.»

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ.

Ἐστὴν ἐρημιῇ σου ἔρχομαι καὶ πάλιν ἐκκλησία,
Ἀγαπημένη Παναγιά, γλυκὴ μου Παναγία,
Ἦλθα τὸν πόνο νὰ σοῦ εἰπῶ πού ἔχω ἴσῃν καρδιά μου
Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ Σε, τὸ ξεύρεις Δέσποινά μου . . .
Μάνα τοῦ κόσμου! Πρόφρασε, ἡ χάρι Σου ἄς μὲ βάνη.
Μ' ἀρρώστησ' ἡ Μαρία μου, φοβοῦμαι μὴν πεθάνη!

Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, λευκὴ τοῦ κόσμου σκέπη!
Μονάχο τώρα ἡ χρυσοῦ εἰκόνα Σου μὲ βλέπει . . .
Ὅχι! δὲν ἦλθε σήμερα ἴσῃν ἄλλοτε μ' ἐμένα,
Ν' ἀνάψῃ τὰ καντίλλια Σου καὶ κρέμονται σβυσμένα...
Ποιὸς θὰ σοῦ φέρνει, Δέσποινα, ἴσῃν ἐρημιὰ λιθάνι,
Ἀνίσως ἡ Μαρία μου, ἀνίσως ἀποθάνη;

Ὅχι δὲν πῆγα σὲ ἱατροῦς, γλυκεῖά μου Παναγία,
Ἦλθα Σ' Ἐσένα νὰ τὸ εἰπῶ νὰ ἱγάνης τὴ Μαρία!
Ἄχ! Σ' ἐξορκίζω ἴσῃν ἱμματιὰ τοῦ τέκνου Σου τὴν πρώτην,
Ἰσῃν πρῶτό του χαμόγελο, ἴσῃν σκεπτικὴ του νεότης,
Σ' ὀρκίζω ἴσῃν βαρὺ σταυρὸ, ἴσῃν ἀκάνθινο στεφάνι,
Νὰ ἱγάνης τὴν Μαρία μου, γιατί θὰ μὲ πεθάνει . . .

Ἄχ! κάμε μού τῆνε καλὰ, καλὴ μου Παναγία,
Λαμπάδα ἴσῃν εἰκόνα Σου ν' ἀνάψω τὴν ἀγία,
Μεγάλη ἴσῃν τὸ σῶμά της, λευκὴ ἴσῃν τὴ ψυχὴ της,
Ἐμπρός Σου ν' ἀκτινοβολῇ καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ της!
Ἄχ! κάμε μού τῆνε καλὰ, ἡ χάρι Σου ἄς τὴν ἱγάνη,
Δὲν θέλω ἡ Μαρία μου, δὲν θέλω ν' ἀποθάνη!

Ναί! Ἐν σοῦ ἔφερα ποτὲ λουλούδια μυρωμένα,
Ἄν ἔχω τὴν εἰκόνα Σου κ' ἐγὼ λιθανισμένα,
Ἄν ἴσῃν τοῦ Παιδιοῦ Σου ἔκλαψα τὰ πάθη, Παναγία,
Κ' ἔχετε ἓνα ὄνομα μαζὴ μὲ τὴ Μαρία,
Δός μου, ἄχ δός μου τῆς ζωῆς; τὸ θροσερὸ βοτάνι,
Νὰ δώσω τῆς Μαρίας μου μὴν τόχη καὶ πεθάνει!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ.

Ἐπιστολὴ δευτέρα.

(Συνέχ. καὶ τέλος. ἴδε φυλλ. 6.)

Ἡ σχέσις τοῦ ὕπνου πρὸς τὸν θάνατον, ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου, συνίσταται καὶ εἰς ἐσωτερικὸν ἄλλον. Καθὼς ἐκεῖνος, καὶ ὁ θάνατος δὲν καταβάλλει διὰ μιᾶς πάσας τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ, βαθμηδὸν ἐπερχόμενος, δύναται πολλάκις νὰ σταματήσῃ χωρὶς νὰ περατώσῃ τὸ ἔργον του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ· ἐκ τούτου τὰ φρικώδη ἐκεῖνα συμβεβηκότα τῆς ταφῆς ἀνθρώπων, οἵτινες εὐρέθησαν ἀκολούθως ἀντεστραμμένοι, συσφιγμένοι καὶ φρικωδῶς ἠλλοιωμένοι· πολλάκις μάλιστα εὐρέθησαν ἐν τῇ λάρνακι κόψαντες τὰς φλέβας διὰ τῶν ὀδόντων των, ὅπως ἀποφύγῃσι τὸν ὀδυνηρὸν τῆς ἀσφυξίας θάνατον. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἀληθές καὶ τόσον σύνηθες, ὥστε κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐμμείνωμεν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὰς περὶ θανάτου ἐπιστολάς ἡμῶν θέλομεν τὸ ἐξετάσει ἐκτεταμένως.

Ὅπως δὴποτε ὅμως, καὶ ἂν δὲν ζαματήτῃ ὁ θάνατος ἕως ὅτου ἀποχωρισθῇ ὀλοσχερῶς ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, παρέρχονται, κατὰ μέσον ὄρον, τρεῖς ὥραι, καθ' ἃς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνακληθῇ εἰς τὸν βίον ὁ νεκρός, ἂν μάλιστα ἡ σὰρξ δὲν ἔπαθεν οὐσιώδη τινα βλάβην.

Ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀγυρτία εἰς ταῦτα πάντα; Δὲν εἶναι ἀπλούστατος νόμος τῆς φύσεως; Καὶ ἐν τούτοις τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ὀνομάζεται μῦθος!

Ὁ Μάγος δύναται νὰ σὰς παρουσιάσῃ ἀνθρώπους ἀποθανόντας· ὀπτικὴ ἀπάτη! κραυγάζουσιν οἱ μὴ βλέποντες πέραν τῆς ῥίνος των πεπαιδευμένοι. Ἀλλὰ τί εἶναι ὀπτικὴ ἀπάτη; ἡ θεὰ πραγμάτων μὴ ὑπαρχόντων; Ἔστω μήπως ὅμως ἐκ τῆς ὁράσεως ταύτης τῆς ψευδοῦς, ἀφοῦ τὸ θέλετε, δὲν πηγάζουσι τὰ αὐτὰ ἀπατελέσματα ὡς εἰ ἦσαν ἀληθῆ; Ἰποθέσατε ὅτι βλέπετε καθ' ὕπνου ὥρατον ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον καὶ τὸ βλέπετε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐγειρόμενος ἔχετε τὴν συνειδήσιν ἐντελῆ τοῦ ὄνειρου. Δὲν διεγείρει τὰ αὐτὰ αἰσθήματα τοῦ καλοῦ τὰ ὁποῖα ἠθελε παράξει ἐὰν πραγματικῶς τὸ ἐβλέπατε; Ἀπαντήσατε εἰλικρινῶς.

Ἀπάτη λοιπὸν τῶν αἰσθήσεων εἶναι ἡ μαγεία καὶ διὰ τῆς ἀπάτης αὐτῆς ἐνεργεῖ; ὅχι βεβαίως· ἡ δύναμις ἐκεῖνη τὴν ὁποῖαν ἀποκτᾷ ὁ μάγος, ὅπως θέλομεν ἰδεῖ ἀκολούθως, ἡ δύναμις ἐκεῖνη, δὲ τῆς ὁποῖας ἐξουσιάζει τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου, τὴν μετα-